

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **P. T. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2020, č. j. 3 A 45/2020 - 44,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2020, č. j. 3 A 45/2020 - 44, **s e r u š í**.
- II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3. 4. 2020, č. j. MV-29752-5/SO-2020, **s e r u š í** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 23 900 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2020, č. j. MV-29752-5/SO-2020, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen správní orgán 1. stupně), ze dne 27. 12. 2019, č. j. OAM-6018-15/DP-2019; tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jelikož v době trvání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností ode dne 24. 7. 2017 do dne 31. 3. 2019 byla stěžovatelka pravomocně odsouzena. Stěžovatelka byla uznána vinnou rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, sp. zn. 10 To 49/2018, za zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, za který jí byl

uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 3 let, tedy do dne 16. 10. 2021.

[2] Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatelka dne 21. 3. 2019 podala žádost o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. V žádosti stěžovatelka uvedla, že na území České republiky vstoupila v roce 2006, podniká, má vietnamského manžela, dvě dospělé dcery a vnoučata, s nimiž zde žije, rodiče důchodce, kteří jsou ve Vietnamu.

[3] Dne 27. 12. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žádost stěžovatelky o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítl. V odůvodnění správní orgán I. stupně odkázal na pravomocný trestní rozsudek a skutečnost, že odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu nebylo dosud zahlazeno.

[4] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala stěžovatelka odvolání, v němž namítala, že jejímu právnímu zástupci nebylo umožněno nahlédnout do spisu, a že se správní orgán I. stupně nezabýval dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

[5] Žalovaná napadeným rozhodnutím potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně; v odůvodnění konstatovala, že jednání, kterého se stěžovatelka dopustila, naplnilo předpoklady pro zamítnutí žádosti podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalovaná připomněla, že stěžovatelka byla se spisovým materiálem v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámena dne 23. 7. 2019, kdy uvedla, že se vyjádří ve lhůtě 30 dnů, což nečinila. K námitce, že správní orgán I. stupně nezkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky, žalovaná uvedla, že prvostupňový orgán není povinen zkoumat přiměřenost ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců u každého rozhodnutí; k tomuto odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, s tím, že přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života je třeba zkoumat tam, kde to zákonodárce přikázal. Podle žalované zájem státu a společnosti na tom, aby se na území nezdržovali odsouzení cizinci, převažuje nad individuálním právem cizince na ochranu rodinného života. Hodnocení závažnosti narušení veřejného pořádku provedl Vrchní soud v Praze, který jej kvalifikoval jako zvlášť závažný zločin; jelikož § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neumožňuje zkoumat okolnosti odsouzení cizinců, shledala žalovaná postup správního orgánu I. stupně souladným se zákonem.

[6] Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka žalobu k městskému soudu, který jí v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Stěžovatelka v žalobě argumentovala totožně jako v odvolacím řízení, tj., namítala, že jí nebylo umožněno nahlédnout do spisu a uplatnit nová tvrzení a důkazy před vydáním rozhodnutí, a dále nedostatečné odůvodnění dopadu rozhodnutí správních orgánů do jejího soukromého a rodinného života.

[7] Městský soud s odkazem na obsah správního spisu obdobně jako žalovaná vyšel z toho, že stěžovatelka dne 23. 7. 2019 v protokolu při nahlížení do spisu prohlásila, že se k věci do 30 dnů písemně vyjádří; nečinila tak v této lhůtě, ani později, a nečinil tak ani její zástupce v souvislosti s oznámením převzetí právního zastoupení dne 7. 11. 2019, přičemž správní orgán I. stupně orgán vydal rozhodnutí až dne 27. 12. 2019; stěžovatelka tak měla dostatek času na doplnění svých tvrzení a podkladů. Soud se se stěžovatelkou ztotožnil v dílčí námitce, že prvostupňový orgán před vydáním rozhodnutí nereagoval na písemnou žádost zástupce stěžovatelky ze dne 7. 11. 2019 o nahlížení do spisu; zástupce však ani poté, kdy dne 22. 1. 2020

pokračování

nahlédl do spisu, žádná nová tvrzení či důkazy nedoložil a ani nežádal o lhůtu k doplnění dalších tvrzení či důkazů. Soud proto neshledal namítané porušení práv stěžovatelky.

[8] K posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu do soukromého a rodinného života stěžovatelky městský soud shodně jako žalovaná uvedl, že pouze ta rozhodnutí, která zákonodárce výslovně určil, mají být posouzena z hlediska přiměřenosti dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců; k tomu soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 288/2016 - 30. Jelikož se na případ stěžovatelky nevztahuje § 87d odst. 2, § 87e odst. 2 nebo § 87f odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze považovat za vadu napadeného rozhodnutí, když žalovaná otázku přiměřenosti nehodnotila.

[9] Městský soud dále pro účely projednávaného případu připomněl, že k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je nutno přistoupit v případech výslovně nestanovených právní úpravou zákona o pobytu cizinců jen tehdy, je-li zjevné, že zásah do těchto práv by byl na první pohled nepřiměřený. Městský soud zdůraznil, že v nyní projednávané věci stěžovatelka vědomě úmyslně spáchala zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, je dospělá, její dvě dcery jsou také dospělé a její příbuzní žijí v České republice i ve Vietnamu; v současné době se nachází ve zkušební době podmíněného odsouzení. Městský soud dále vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě není dán důvod se zcela odchýlit od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu ve věcech týkajících se povolení k pobytu cizinců odsouzených za spáchání úmyslného trestného činu. Soud konstatoval, že v daném případě test přiměřenosti provedl sám zákonodárce, když v § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona neposkytl prostor pro správní uvážení a stanovil bezvýjimečné pravidlo, že cizinec, který spáchal úmyslný trestný čin, nemá nárok na vyhovění žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, neboť jednoznačně převažuje zájem na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti nad soukromým a rodinným životem cizince. V § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců navíc není dána možnost jakékoliv korekce této tvrdosti zákona ve vztahu k čl. 32 odst. 1 věta první Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Pro úplnost soud dodal, že do práv stěžovatelky na soukromý a rodinný život plně zasáhne až případné rozhodnutí o jejím správním vyhoštění, ve kterém bude ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců taková otázka posuzována.

[10] Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení; z důvodu vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]; a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[11] Stěžovatelka považuje závěry městského soudu stran otázky hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu do soukromého a rodinného života za rozporné s čl. 8 Úmluvy. Podle stěžovatelky z formulace čl. 8 odst. 1 Úmluvy vyplývá, že zkoumání dopadu do soukromého a rodinného života musí probíhat v rámci konkrétního individuálního řízení a nemůže být vyřešeno zákonodárcem v rámci přijímané právní úpravy pašálně pro všechny případy, které podle ní budou v budoucnu řešeny. To stěžovatelka dovozuje i z čl. 8 odst. 2 Úmluvy, podle něhož zásah do rodinného a soukromého života musí být nezbytný v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti atd., přičemž v individuálních případech existuje

nevyčíslitelné množství různých situací, které žádný zákonodárce není schopen předvídat. Stěžovatelka tvrdí, že žádala o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, neboť v České republice skutečně podniká. Mnohem důležitější je pro ni ale toto povolení k pobytu v České republice kvůli rodinnému životu, který zde realizuje. Proto se v rámci řízení o prodloužení k pobytu za účelem podnikání dovolává ochrany svého soukromého a rodinného života, neboť mimo Českou republiku žádný rodinný život nemá. Podle stěžovatelky se tedy jedná o věc, na kterou se vztahuje čl. 8 Úmluvy, a soud pochybil, shledal-li, že dopad do rodinného a soukromého života stěžovatelky nebyly správní orgány povinny zkoumat, protože jim to neukládá česká právní úprava.

[12] Stěžovatelka dále přibližuje své rodinné poměry, uvádí, že má všechny nejbližší rodinné příslušníky legálně pobývající na území České republiky; žijí zde obě dcery a čtyři vnoučata stěžovatelky. S dcerou D. T. L. C. a jejími dětmi žije stěžovatelka ve společné domácnosti; oběma dcerám stěžovatelka pomáhá s péčí o vnoučata. Stěžovatelka dále namítá, že její jednání, pro které byla odsouzena, není, s přihlédnutím ke všem okolnostem, možno označit za závažné narušení veřejného pořádku. Stěžovatelka se jako spolupachatelka podílela na násilném jednání vůči ženě, se kterou měl mimomanželský poměr manžel dcery stěžovatelky; z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že ze strany stěžovatelky se jednalo o ojedinělé excesivní porušení zákona, jehož příčina spočívá v rodinných problémech. Stěžovatelka správním orgánům a potažmo i městskému soudu vytýká, že při svém rozhodování rodinný život stěžovatelky nepoměřovaly se všemi okolnostmi skutku, pro který byla odsouzena, včetně toho, že se sice jednalo o závažný exces, ale z jinak zcela bezúhonného života. Soud rovněž opomněl, že v České republice žijí jediné dcery a vnoučata stěžovatelky, která je vyššího středního věku a pravděpodobně jiný rodinný život kromě svých dcer a vnoučat mít nebude. Úvaha soudu je pak nepřezkoumatelná, pokud argumentuje příbuznými stěžovatelky žijícími ve Vietnamu; stěžovatelka ve Vietnamu nemá žádné příbuzné, se kterými by mohla vést rodinný život, který by jí nahradil rodinný život s dcerami a vnoučaty v České republice.

[13] Žalovaná ve vyjádření uvedla, že i nadále setrvává na názoru, že zákon o pobytu cizinců v daném případě posouzení přiměřenosti nevyžaduje. Ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců vyžaduje posouzení přiměřenosti rozhodnutí pouze při aplikaci důvodů pro zrušení nebo neprodloužení pobytového oprávnění podle odstavce 2. K tomu však v případě stěžovatelky nedošlo, neboť platnost jejího pobytového oprávnění nebyla prodloužena podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[14] Žalovaná zdůrazňuje, že stěžovatelka v odvolání zásah do práv garantovaných Úmluvou nenamítala a žalovaná se touto otázkou tudíž nezabývala. Žalovaná má za to, že v případě, kdy je správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců dána přímo tímto zákonem, jsou správní orgány povinny toto zkoumat z úřední povinnosti a vlastní iniciativy, zatímco v případě, že tato povinnost není dána a stěžovatelka měla za to, že rozhodnutí zasahuje do jejích práv daných v čl. 8 Úmluvy, měla tuto skutečnost konkrétně namítnout. Stěžovatelka i celá její rodina jsou občany Vietnamu a nic jim nebrání realizovat svůj soukromý a rodinný život v zemi původu; stěžovatelka nemůže, pouze na základě pobytu rodiny na území České republiky, nárokovat prodloužení pobytu, když porušuje zákony a narušuje veřejný pořádek a bezpečnost v České republice, a to závažným způsobem. S ohledem na uvedené žalovaná navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu z důvodů

pokračování

a v rozsahu uplatněných kasačních námitek; zkoumal rovněž, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku; shledal-li by ji důvodnou, již tato skutečnost by sama o sobě bránila věcnému přezkumu. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu rozhodující orgán vyšel a jak o něm uvážil. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01).

[18] V projednávané věci rozhodnutí správního orgánu I. stupně, potažmo rozhodnutí žalované vadou nepřezkoumatelnosti netrpí; je zjevné, jaký skutkový stav vzala žalovaná za prokázaný; na něm poté setrval i městský soud, který její závěry aproboval. Posouzení správnosti skutkových a právních úvah, na kterých žalovaná své rozhodnutí založila (a tyto soud převzal), je však otázkou zákonnosti. Pokud se tedy městský soud ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí žalované, jinými slovy, vzal za své rovněž úvahy a hodnocení zjištěného skutkového stavu, právní úvahy žalované včetně její argumentace ohledně přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatelky, nelze jeho rozsudek označit za nepřezkoumatelný. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nic nebránilo zabývat se dále jeho zákonností.

[19] Jádrem sporu je, zda správní orgány měly v rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu hodnotit přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[20] Ze správního spisu je zjevné, že stěžovatelka dne 21. 3. 2019 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a ve spojení s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K žádosti doložila kopii cestovního dokladu, 2 fotografie, potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení ČSSZ o stavu nedoplatků na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2017 a doklad o zajištění ubytování. Ve spisu je dále založen výpis z veřejné části živnostenského rejstříku ze dne 21. 3. 2019 a lustrace stěžovatelky provedená téhož dne správním orgánem. Vyplývá z ní, že stěžovatelka na území České republiky poprvé vstoupila v roce 2006 a žádá o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které jí bylo uděleno od 24. 7. 2017 do 31. 3. 2019. Předchozí pobyt na území České republiky stěžovatelka realizovala formou povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Spis obsahuje rovněž souhlas stěžovatelky s přítomností další osoby, N. H. H., během jednání dne 21. 3. 2019 před správním orgánem I. stupně. Ke dni 16. 4. 2019 stěžovatelka doložila doklad o zaplaceném zdravotním pojištění na dobu od 1. 4. 2019 do 30. 4. 2021

a potvrzení, že nemá ke dni 29. 3. 2019 u orgánů Celní správy České republiky evidovány žádné nedoplatky.

[21] Správní orgán I. stupně stěžovatelku dne 21. 5. 2019 vyzval k odstranění vad žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu, a to k doložení dokladu potvrzujícího účel pobytu na území České republiky a dokladu o cestovním zdravotním pojištění na celou dobu předpokládaného pobytu a doklad o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu. Současně stěžovatelku vyzval k poskytnutí součinnosti při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí spočívající v předložení dokladu prokazujícím, že úhrnný měsíční příjem cizince odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a dokladu prokazujícím bezdlužnost cizince ve smyslu § 178e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K odstranění vad žádosti správní orgán poskytl stěžovateli lhůtu 30 dnů. Podáním doručeným správnímu orgánu dne 3. 7. 2019 stěžovatelka požadované doklady doložila.

[22] Správní orgán I. stupně si dne 8. 7. 2019 vyžádal výpis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob, s tím, že zjistil, že stěžovatelka byla pravomocně odsouzena. Ve spisu je založen rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, sp. zn. 10 To 49/2018, jenž k odvolání tří obžalovaných (jimiž byly stěžovatelka a její dvě dcery) zrušil rozsudek městského soudu a sám v trestní věci rozhodl tak, že stěžovatelku společně s jejími dvěma dcerami uznal každou vinnou zvláště závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku za jednání spočívající v tom, že stěžovatelka se svými dvěma dcerami dne 25. 3. 2016 kolem 00:50 hodin po předchozí dohodě a za účelem zjištění, zda manžel jedné z dcer stěžovatelky má mimomanželský intimní poměr s poškozenou T. L. T., vylákaly poškozenou z bytu a poté, co mezi obžalovanými ženami a poškozenou došlo k hádce týkající se milostného poměru poškozené a manžela jedné z dcer stěžovatelky, stěžovatelka zaklínala nohou dveře bytu poškozené, aby je poškozená nemohla zavřít a blokovala dveře na chodbu. Obžalované dcery poškozenou fackovaly, udeřily jí hlavou o zeď, kopaly, vyhrožovaly zabitím a zveřejněním videa, které natočily poté, co jí svlékly kalhoty; stěžovatelka držela telefon namířený na poškozenou, z čehož poškozená usuzovala, že ji natáčí, stěžovatelka držela dveře a tlačila poškozenou zpět, všechny tři nutily poškozenou, aby si klekla a omluvila se, obě dcery poškozenou znovu kopaly, mlátily botou do hlavy a rukou, kterými si hlavu poškozená chránila. Ženy poškozené sundaly prsten, dcery vzaly poškozené dva telefony, k nim se dožadovaly přístupových kódů, poškozenou znovu začaly bít. Poškozené se poté podařilo vyběhnout z domu a volat o pomoc, venku jí stěžovatelka vrátila klíče, telefony jí obžalované nevrátily, čímž u poškozené došlo k rozvinutí posttraumatické stresové poruchy středního stupně, a po kontaktu s dcerami stěžovatelky k rozvinutí posttraumatické stresové poruchy těžší formy, která poškozené znesnadňovala obvyklý způsob života v obavě, že se jednání bude opakovat. Za uvedené jednání byl stěžovateli uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 3 let, tedy do dne 16. 10. 2021.

[23] Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[ž]ádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*

[24] Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[ž]ádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*

[25] Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

pokračování

Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*

[26] Podle § 31 odst. 1 je cizince k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů povinen předložit *a) cestovní doklad, b) doklad potvrzující účel pobytu na území, c) prostředky k pobytu na území (§ 13), d) doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, e) fotografie; to neplatí, pokud bude pořízován obrazový záznam cizince, f) souhlas rodičů, popřípadě jiných zákonných zástupců nebo poručníků, s pobytem dítěte na území; souhlas rodiče, zákonného zástupce nebo poručníka se nevyžaduje, jde-li o rodiče, zákonného zástupce nebo poručníka, který za dítě podal žádost nebo se kterým bude dítě společně pobývat na území, a dále pokud cizinec prokáže, že souhlas nemůže z důvodů na jeho vůli nezávislých předložit.* Podle § 31 odst. 2 k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání je cizinec povinen předložit náležitosti podle odstavce 1 písm. a), c) až e) a doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence. Podle odst. 3 je k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů cizinec na požádání dále povinen předložit *a) doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů jako podklad k posouzení trestní zachovalosti (§ 174) vydaného státem, jehož je cizinec státním občanem, jakož i státy, v nichž cizinec pobýval v posledních 3 letech nepřetržitě po dobu delší než 6 měsíců, nebo čestné prohlášení v případě, že tento stát takový doklad nevydává; doklad nelze vyžadovat od cizince mladšího 15 let, b) doklad potvrzující splnění požadavků opatření před uzavřením infekčního onemocnění.* Před vyznačením víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen podle § 31 odst. 6 předložit rovněž *doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*

[27] Dle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *[z]a trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.*

[28] O tom, že stěžovatelka byla pravomocně odsouzena soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k podmíněnému trestu odnětí svobody, není ve věci sporu. Stěžovatelka je však přesvědčena, že její trestná činnost nedosahovala takové intenzity, aby bylo nutné zamítnout žádost k jejímu pobytovému oprávnění; správní orgány se navíc vůbec nezabývaly dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

[29] Pravidla pro posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců, dle něhož *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[30] Správní orgány i městský soud vyšly při hodnocení věci ze znění § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v němž je stanoveno, že *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.* S poukazem na § 44a odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správní orgány a městský soud dovodily, že na případ stěžovatelky povinnost zkoumat rozhodnutí z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince nedopadá. Městský soud reflektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 10 Azs 263/2019), s tím, že k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu do soukromého a rodinného života cizince je nutno přistoupit v případech zákonem nestanovených tehdy, je-li zjevné, že zásah do těchto práv by byl na první pohled nepřiměřený. Při posuzování přiměřenosti zamítnutí žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se pak městský soud zabýval výlučně otázkou

závažnosti trestné činnosti stěžovatelky, přičemž konstatoval, že zde jednoznačně převažuje zájem na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti nad soukromým a rodinným životem stěžovatelky.

[31] Judikatura již dříve dovodila, že správní orgány jsou povinny zkoumat *přiměřenost* dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince v případech, kdy tato povinnost vyplývá přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluvy“), jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Např. v nedávném rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 – 38, Nejvyšší správní soud dospěl k následujícím závěrům: „*Podmínka, aby důsledky rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění byly přiměřené důvodu pro zrušení, přičemž při posuzování přiměřenosti se přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je sice výslovně stanovena pro případy zrušení pobytového oprávnění dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nicméně, i když zákon s jejich relevancí nepočítá v § 37 odst. 1, nelze ani v těchto případech pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35).*“

[32] Nejvyšší správní soud dává stěžovatelce za pravdu, že jestliže již v odvolání (bod 4.) proti rozhodnutí správního I. stupně namítala nepřiměřený dopad do svého soukromého a rodinného života, přičemž na podporu tohoto tvrzení uváděla konkrétní argumenty, měla se žalovaná, a následně i městský soud, tímto tvrzením zabývat a řádně jej vypořádat, a to přestože to výslovně nevyžaduje žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, kterým argumentoval městský soud, je dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu v tomto případě nepřiléhavý, neboť se vztahuje k velmi specifické situaci dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení „*ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí*“. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí uvedl, že „*zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení (pozn.: § 174a zákona o pobytu cizinců) do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy*“. V závěru tohoto rozhodnutí je však zcela jasně shrnuto, že tento právní názor se týká pouze zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění tohoto přístupu totiž stojí na tom, že „*nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců*“. V případě neudělení povolení k dlouhodobému pobytu však zákon o pobytu cizinců žádné podobné již vtělené pojistky neobsahuje. Městský soud v tomto kontextu prohlásil, že test přiměřenosti provedl sám zákonodárce, když v zákoně o pobytu cizinců stanovil bezvýjimečné pravidlo, že cizinec, který spáchal úmyslný trestný čin, nemá nárok na vyhovění žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Jinými slovy, městský soud předestřel názor, že spáchání jakéhokoliv úmyslného trestného činu narušuje veřejný pořádek do té míry, že zájem na něm vždy převáží nad individuálním zájmem cizince na rodinný a soukromý život. Tento závěr považuje Nejvyšší správní soud za zjednodušující a nesprávný.

[33] Má-li být poměřován veřejný zájem státu a dopady do soukromého a rodinného života cizince, musí být nejprve konkrétní dopady, které správní orgán posuzuje, tímto správním orgánem vymezeny. Teprve ty pak může správní orgán poměřovat s povahou a závažností veřejného zájmu. Správní orgány však v odůvodnění svého rozhodnutí na takové poměrování rezignovaly, neboť jej provedly ve zcela obecné rovině, aniž by hodnotily konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Nepostačuje tedy, pokud je obecně uvedeno, že skutečnosti vedoucí k naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti (spáchání úmyslného trestného činu) jsou důvodem pro

pokračování

převážení veřejného zájmu nad dopady do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně toliko konstatovala, že zápis o spáchání trestného činu je ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců způsobilý prokázat splnění či nesplnění podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Je tedy dle žalované lhostejno, zda se jednalo o ojedinělé porušení zákona stěžovatelkou; stejně tak dle žalované není možno zkoumat, jak závažným narušením veřejného pořádku bylo jednání stěžovatelky, neboť to již učinil Vrchní soud v Praze (str. 5 rozhodnutí). Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelze jako jediné kritérium pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí hodnotit záznam ve výpisu z Rejstříku trestů, jež současně představuje zákonný důvod pro zamítnutí žádosti. V takovém případě by zkoumání přiměřenosti rozhodnutí zcela postrádalo smysl, neboť pouhým nesplněním podmínky, že cizinec nebyl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, by současně byl dán závěr o přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žadatele. Na uvedeném nic nemění ani žalovanou odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť skutkově a právně jsou v nich řešeny jiné situace.

[34] Městský soud argumentaci žalované v zásadě bez dalšího převzal, včetně odkazů na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Na jedné straně tak zastává právní názor, že ve věci není prostor pro zohledňování přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky, na straně druhé však následně jeho přiměřenost odůvodňuje, v čemž lze spatřovat rozpornost jeho rozhodnutí. Především je však úvaha městského soudu, stejně jako úvaha správních orgánů k této otázce, nedostatečná, a to zejména z hlediska pečlivého hledání spravedlivé rovnováhy mezi případným veřejným zájmem na zamítnutí žádosti stěžovatelky o povolení k dlouhodobému pobytu a stěžovatelčiným soukromým a rodinným životem.

[35] Obdobně jako ve svém rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 – 40, i nyní Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu ESLP, který např. v rozsudku ze dne 9. 4. 2019, *I. M. proti Švýcarsku*, stížnost č. 23887/16, shrnul svou dosavadní judikaturu k této otázce tak, že předně připomněl zásadu mezinárodního práva, podle které jsou státy oprávněny, aniž jsou přitom dotčeny jejich závazky vyplývající z Úmluvy, kontrolovat vstup cizinců na své území. Úmluva nebrání oprávnění států vyhostit (a tedy ani neudělit povolení k dlouhodobému pobytu - pozn. NSS) v zájmu zachování veřejného pořádku cizince s oprávněným pobytem na jejich území, který se dopustil trestné činnosti; ke své slučitelnosti s článkem 8 Úmluvy však taková rozhodnutí musí být nezbytná v demokratické společnosti, tedy odpovídat naléhavé společenské potřebě a být zejména přiměřená sledovanému legitimnímu cíli (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 9. října 2003, *Slivenko proti Lotyšsku*, stížnost č. 48321/99, bod 113). ESLP v této souvislosti odkázal též na rozsudek svého velkého senátu ze dne 18. října 2006, *Üner proti Nizozemsku* (stížnost č. 46410/99, body 54 až 60) v němž byla shrnuta kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života takového cizince řídit:

- povaha a závažnost trestného činu spáchaného stěžovatelem,
- délka jeho pobytu v hostitelské zemi,
- doba od spáchání trestného činu a chování stěžovatele během ní,
- státní občanství různých dotčených osob,
- rodinná situace stěžovatele, zejm. doba trvání manželství, jakož i ostatní okolnosti svědčící o existenci skutečného rodinného života páru,
- otázka, zda manžel stěžovatele při vzniku rodinného pouta věděl o trestné činnosti stěžovatele,
- otázka, zda z manželství vzešly děti, a jejich věk,
- závažnost obtíží, kterým by manžel stěžovatele čelil v domovské zemi
- zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi

– pevnost rodinných, sociálních a kulturních vazeb s hostitelskou a domovskou zemí; případně mají zohlednit další konkrétní okolnosti, například medicínské aspekty nebo dočasnou či trvalou povahu zákazu vstupu (rozsudek ESLP ze dne 15. listopadu 2012, *Sbala proti Švýcarsku*, stížnost č. 52873/09, bod 46).

[36] Vnitrostátní soudy také musejí podle ESLP dostatečně podrobně odůvodnit svá rozhodnutí. Odůvodnění, které skutečně nevyvažuje dotčené zájmy, je v rozporu s článkem 8 Úmluvy, zejména když soudy přesvědčivě neprokáží, že je zásah přiměřený sledovaným cílům, a tedy odpovídá naléhavé společenské potřebě (rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, *El Ghatet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10, bod 47). Pokud vnitrostátní soudy dostatečně a přesvědčivě přezkoumaly skutkové okolnosti a relevantní souvislosti a provedly adekvátní posouzení osobních zájmů stěžovatele a obecnějších zájmů společnosti, nepřísluší ESLP jejich posouzení nahradit svým vlastním, a to ani v otázce proporcionality sporného opatření, ledaže pro to existují důležité důvody (rozsudek ESLP ze dne 14. září 2017, *Ndidi proti Spojenému království*, stížnost č. 41215/14, bod 76).

[37] Jak je z uvedeného patrné, žalovaná ani městský soud v odůvodnění vůbec nehodnotily, proč konkrétní okolnosti spáchání trestného činu naznačují, že osobní chování stěžovatelky představuje ohrožení veřejného pořádku či skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Jejich rozhodnutí jsou založena pouze na skutečnosti, že stěžovatelka byla pravomocně odsouzena za spáchání zvláště závažného zločinu loupeže.

[38] Již z obsahu správního spisu je přitom zřejmé, že stěžovatelka žije na území České republiky nepřetržitě od roku 2006 spolu se svou rodinou v Praze. V České republice žijí obě dcery stěžovatelky – D. T. T. L., nar. X, a D. T. L. C., nar. X, které mají povolení k trvalému pobytu. Stěžovatelka má čtyři vnoučata a již v odvolání namítala, že s péčí o vnoučata pomáhá, a nabídla, že pokud údaje o rodinných vazbách nejsou součástí spisu, je připravena o nich poskytnout důkazy. V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že její vztah s manželem a otcem obou dcer zanikl, proto ve vztahu k němu zásah do rodinného života neuplatňuje. Stěžovatelka tak byla dostatečně konkrétní a identifikovala jednotlivé osoby, s nimiž soukromý život sdílí, aby umožnila správním orgánům zkoumat eventuální přiměřenost napadeného rozhodnutí.

[39] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že správní orgány učinily závěr o tom, že veřejný zájem převážil nad dopady do soukromého a rodinného života stěžovatelky, aniž by jakkoli blíže tyto dopady specifikovaly, popsaly své úvahy, jimiž se při poměrování veřejného zájmu, a zájmu stěžovatelky na soukromý a rodinný život zabývaly. Městský soud pouze obecně uvedl, že stěžovatelka má na území České republiky dvě dospělé dcery a další příbuzné v ČR i ve Vietnamu. Nezpochybnil tedy sice existenci uvedených osobních vazeb stěžovatelky, ale vůbec se nezabýval jejich intenzitou, resp. rozsahem, v jakém by mohl být narušen rodinný život stěžovatelky zamítnutím její žádosti. Městský soud postavil závěr o přiměřenosti správního rozhodnutí na skutečnosti, že rodinné vazby stěžovatelky měly správní orgány za prokázané, ve správních rozhodnutích však nic zhodnoceno nebylo a vyplývají z nich pouze skutečnosti zjištěné na základě žádosti stěžovatelky. Byť tak stěžovatelka namítala existenci rodinných vazeb, není zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že skutkový stav byl náležitě zjištěn, pokud se těmito skutečnostmi nezabývaly. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí tedy správní orgány i soud *de facto* přihlížely pouze k trestnému činu stěžovatelky a ostatními kritérii, která je dle § 174a zákona o pobytu cizinců nutno při posuzování přiměřenosti rozhodnutí vážít, tj. vazbami stěžovatelky k území České republiky se správní orgán I. stupně ani žalovaná nijak detailně nezabývaly. Není tedy ani zřejmé, zda a případně proč, je rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu přiměřené i z hlediska těchto dalších kritérií. Na tomto místě je rovněž vhodné zdůraznit, že je nutné rozlišovat mezi důvody, pro které nebylo stěžovatelce

pokračování

prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu (nesplnění podmínky trestní zachovalosti) a kritérii přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky; v projednávané věci především těchto z výše uvedených kritérií – povaha a závažnost trestného činu spáchaného stěžovatelkou, délka jejího pobytu v hostitelské zemi, doba od spáchání trestného činu a chování stěžovatelky během ní, pevnost rodinných, sociálních a kulturních vazeb s hostitelskou a domovskou zemí.

[40] Není rovněž jasné, proč městský soud usoudil, nad rámec tvrzených důvodů pro zamítnutí žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu, že „[k]romě toho nelze a priori vyloučit možnost recidivního chování žalobkyně“ (bod 46 rozsudku). Tato domněnka neměla ve spisu podklad a městský soud nijak nevysvětlil, proč by se právě u stěžovatelky mělo předpokládat, že bude mít tendenci páchat obdobnou trestnou činnost i v budoucnu, a to tím spíše, je-li z odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Praze zřejmé, že se ze strany stěžovatelky jednalo spíše o ojedinělé excesivní porušení zákona, jehož příčina spočívala v rodinných problémech.

[41] Žalovaná a posléze i městský soud zdůraznily, že neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky. S tímto nelze než souhlasit, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. V případě cizince, jenž trestnou činností narušuje závažným způsobem chráněný zájem státu, zde zcela oprávněně existuje veřejný zájem na tom, aby takový cizinec na území České republiky nepobýval. Z hlediska tohoto kritéria jde tedy o hodnocení hovořící výrazně v neprospěch stěžovatelky. Na druhou stranu, „[p]ro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod. Zároveň musí být při posuzování konkrétního případu dbáno na zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy a jeho následkem. Takovým následkem může být například zásah do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“. Posouzení intenzity narušení veřejného zájmu je tak neodmyslitelně spjata s posouzením, jakým způsobem bude vydávaným rozhodnutím zasazeno do soukromého a rodinného života cizince“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013 – 41). Správní orgány i městský soud v napadených rozhodnutích nezmiňují kromě jednání představujícího skutkovou podstatu trestného činu, za který byla stěžovatelka odsouzena, žádné konkrétní okolnosti jejího osobního jednání dokazující, že právě stěžovatelčino osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Je sice pravdou, že rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu může být přinejmenším z hlediska bezprostřednosti zásahu do práv stěžovatelky méně závažné, než kupříkladu rozhodnutí o správním vyhoštění, což může mít svůj odraz i v míře hodnocení dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Uvedené však neznamená, že by správní orgány mohly na zkoumání takového dopadu rozhodnutí zcela anebo téměř úplně rezignovat.

[42] Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěry žalované o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky, o jejíž povolení k dlouhodobému pobytu se jedná, nebyly opřeny o dostatečně komplexní posouzení konkrétní situace a jejich odůvodnění bylo nedostatečné. To mimo jiné znamená, že správní orgány (resp. soud) musí kromě existence odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatelky v době po odsouzení. Tyto otázky zcela zjevně nehodnotil odsuzující rozsudek vrchního soudu. Je třeba hodnotit, zda potenciální zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní

integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. V tomto kroku je pak teprve možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu. Rozhodnutí žalované, resp. správní řízení, v němž rozhodnutí vydala, bylo stíženo závažnými vadami při zjišťování skutkového stavu, pro které mělo být městským soudem zrušeno. Vzhledem k tomu, že tak městský soud neučinil, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[43] S ohledem na skutečnost, že vady, pro které přistoupil Nejvyšší správní soud ke zrušení rozsudku městského soudu, se týkaly již rozhodnutí žalované, Nejvyšší správní soud postupoval dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. a současně zrušil rovněž rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení; v něm je žalovaná vázána dle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Žalovaná v dalším řízení ve smyslu shora uvedených východisek důkladně posoudí všechny relevantní skutečnosti (zejména pak individuální specifika daného případu, a to jak na straně porušení veřejného zájmu, tak na straně zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatelky), přičemž její závěry naleznou přezkoumatelný a srozumitelný odraz v jejím rozhodnutí.

[44] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem.

[45] Stěžovatelka vynaložila náklady na právní zastoupení. V řízení před městským soudem i před Nejvyšším správním soudem byla stěžovatelka zastoupena advokátem Mgr. Markem Sedlákem, proto jí náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

[46] Ze spisů vyplývá, že v řízení před městským soudem učinil právní zástupce stěžovatelky tři úkony právní služby: převzetí a příprava právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepsání a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a návrh na přiznání odkladného účinku (§ 11 odst. 3 advokátního tarifu). Za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) náleží zástupci stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu], která se zvyšuje o 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za tyto úkony právní služby proto náleží 6800 Kč. Za návrh na přiznání odkladného účinku náleží zástupkyni stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 1550 Kč [jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu ve výši jedné poloviny v souladu s návěťm § 11 odst. 3 advokátního tarifu, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za tento úkon právní služby proto náleží 1850 Kč. Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelkou na její právní zastoupení před krajským soudem činí 8650 Kč.

[47] V řízení před Nejvyšším správním učinil zástupce stěžovatelky celkem dvě písemná podání, tj. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a kasační stížnost [§ 11 odst. 2 písm. a), ve spojení s § 11 odst. 3, advokátního tarifu a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby (kasační stížnost) náleží zástupci stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.

pokračování

Za tento úkon právní služby proto náleží 3400 Kč. Za druhý úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) náleží zástupci stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 1550 Kč [jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu ve výši jedné poloviny v souladu s návětím § 11 odst. 2 advokátního tarifu, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za tento úkon právní služby proto náleží 1850 Kč. Celkem tedy náklady právního zastoupení vynaložené stěžovatelkou v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 5250 Kč; celkem 13 900 Kč. Stěžovatelka rovněž zaplatila v soudních řízeních soudní poplatky v celkové výši 10 000 Kč.

[48] Celková částka za řízení před městským soudem a Nejvyšším správním soudem činí 23 900 Kč; uvedenou částku je žalovaná povinna uhradit k rukám advokáta stěžovatelky v přiměřené lhůtě třiceti dnů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 5. února 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu